Айзек Азімов

Пекельний вогонь

Навколо панувала особлива атмосфера загального легкого збудження, коли добре вихована публіка, з нетерпінням зиркаючи на завісу, чекає

початку прем'єри. Жменька вчених, дехто зі знаті, декілька конгресменів і зовсім мало репортерів — от і все, хто вважав за потрібне прийти сюди.

Елвін Хорнер з Вашингтонського бюро континентальної преси поряд з собою побачив Джозефа Вінченца з Лос-Аламосу.

— Вже тепер-то ми напевно чомусь навчимося, — звернувся він до нього.

Вінченцо пильно подивився на нього крізь біфокальні стекла.

— Це не головне, — відповів він.

Хорнер спохмурнів. Сьогодні вони вперше мали побачити унікальні кадри надсповільненої зйомки атомного вибуху. За допомогою хитромудрих лінз, що змінювали направлену поляризацію спалахів, момент вибуху буде поділеним на окремі знімки, зняті з витримкою в одну мільярдну частку секунди. Вчора була підірвана атомна бомба. А сьогодні ці кадри покажуть їм вибух у всіх неймовірних, дивовижних подробицях.

— Думаєте, це не подіє? — запитав Хорнер.

Обличчя Вінченцо болісно скривилося.

— Звичайно, подіє. Ми вже проводили попередні випробування. Але головне полягає в тому, що ...

— В чому ж?

— Що ці бомби означають смертний вирок людству. Мені здається, ми не здатні чомусь навчитися. — Вінченцо метельнув головою. – Он помилуйтеся на них. Вони схвильовані, їхні нерви тріпочуть, але вони не відчувають страху.

— Їм відома небезпека, яку несе в собі атомна бомба. І вони теж бояться, — заперечив репортер.

— Не зовсім, — сказав учений. — Я бачив людей, що спостерігали за вибухом водневої бомби, яка обернула на ніщо цілий острів, а потім йшли спокійно додому й лягали спати. Така вже людська натура. Їм тисячоліттями проповідують про пекельний вогонь, як про покарання для грішників, а ефекту практично ніякого.

— Пекельний вогонь... Ви віруючий, сер?

— Те, що ви бачили вчора і є пекельний вогонь. В буквальному сенсі.

Хорнеру було досить. Він пересів на інше місце, але з неспокоєм стежив за публікою. Чи відчував хоча б один з них страх? Чи замислювався в тривозі хоча б хтось з них про пекельний вогонь? Таких Хорнер щось не помічав.

Вогні згасли, й відразу запрацював проектор. На екрані на повний зріст постала вежа, начинена вогнем. Глядачі застигли в напруженій мовчанці.

Потім на самій верхівці вежі з'явилася крихітна плямочка світла – блискуча й палаюча вогнем крапка. Вона поволі розпускалася – неначе квітка, що лінькувато, одного за іншим, розгинала свої пелюстки; гра світла й тіні додавала їй дивних гойдливих контурів. Крапка поступово набувала форми овалу.

Хтось здавлено скрикнув, потім інші. Різкий виплеск невиразного гомону змінився мертвою тишею. Хорнер чітко відчував запах жаху, він язиком смакував страх у роті й прислухався до того, як холодіє кров.

Овальна вогненна кулька проросла пагінцями й перш, ніж, стрімко спалахнувши, перетворитися на сліпучу до білизни сферу, на мить завмерла.

Та мить статичної рівноваги... на вогненній кульці з'явилися темні плями очей, над якими тонкими темними смугами виступали брови; лінія волосся, що спускалася до лоба V-образним мисом; підняті куточки роту, що несамовито регоче в пекельному вогні... і роги.